

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΟΡΤΥΝΩΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΜΑΡΤΙΝΟΥ

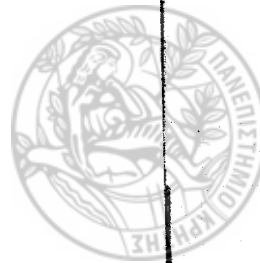
ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

1910

113514

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

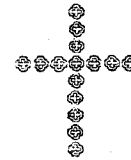
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ

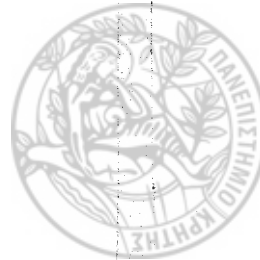
ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΛΛΗΜΑ

1910

u

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

113514

ΣΟΙ ΤΩ: ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΝΘΕΩ: ΙΕΡΑΡΧΗ:
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩ: ΠΑΤΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΩ:
ΠΡΟΦΡΩΝ ΤΑΥΤΗΝΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΥΜΝΩΔΙΑΝ
Ο: ΉΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΟΥΡΤΥΝΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου
ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως.

ΕΝ ΤΩ: ΜΕΓΑΛΩ: ΕΣΠΕΡΙΝΩ:

Μετὰ τὸν προοιμιακὸν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ».

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ἰστώμεν στίχ. ἕξ.

Ἦχος β΄. Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, ἀνυμνήσωμεν τὸν
Ἱεράρχην, τὸν ἀθανασίας ἐπώνυμον, καὶ Ἀθα-
νασίου ἐφάμιλλον, Χριστιανουπόλεως ποιμένα. Δο-
χεῖον λαμπρὸν γενόμενον τοῦ πνεύματος, τὸ σῶμα
σὺν τῇ ψυχῇ ἀποκαθάραντα, τῆς τῶν παθῶν τρι-
κυμίας. Ὅθεν ἠξιώθη, ἀενάως θαυματουργεῖν,
Χριστῷ παριστάμενος, τῷ σώσαντι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσι, καταστέψωμεν τὴν θείαν
Κάραν, εὐωδίας οὔσαν ἀνάπλεων, καὶ πάμ-
πολλα θαύματα βρούσαν. καὶ πιστοὺς κινδύνων
λυτρομένην. Βοῶντες, Σὲ ἀνυμνοῦμεν παντοδύναμε,
προστάτην καὶ ἀρωγὸν ἡμῖν ἐκφώναντα, τὸν Ἀθανά-
σιον ὄντως, οὗ τὸ θεῖον σκῆνος, εὐωδίας πολλῆς πλη-
ροῖς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Θαῦμα ἐκπληκτικὸν γέγονε, καὶ κατέπληξε τοὺς
τολμητίας, τοὺς βεβήλους χεῖρας ἐκτείναντας.
καὶ τὰ λείψανά σου συλλήσαντας. Ἐκλονίσθη πᾶσα
ἡ οἰκία, καὶ κρότος, φρικτὸς καὶ μέγας καὶ παννύ-
χιος, σὲ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον ἀπέδειξε. Καὶ οἱ
αὐτόπται νῦν ζῶσιν· οὗτοι μαρτυροῦσιν, ὅτι σὺ εἶ
θαυματουργὸς κλεινὸς Ἀθανάσιε. Εὐχαῖς σου πάντες
σωθείμεν:

Πόθῳ θεοτερπεῖ σήμερον, ἀσπασώμεθα τὸ θεῖον
σκῆνος, τοῦ ἀξιαγάστου Πατρὸς ἡμῶν, Ἀθα-

νασίου τοῦ μάκαρος, τοῦ κρουνοῖ, δακρύων καθαρ
θέντος. Τὸ μέγα τῆς Γορτυνίας ἐγκαλλώπισμα, καὶ
θεῖον Μονῆς Προδρόμου στύλον ἀσειστον, τῆς εὐ
ποιίας τὸν πλοῦτον, τὸν αἰεὶ δηλοῦντα, ἀγανάκτησιν
τοῦ Θεοῦ, τριγμῶ τῆς σῆς λάρνακος· τιμῶμέν σε
Ἀθανάσιε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Ως θαυμαστά σου τὰ ἔργα Χριστέ! Ἀνέδειξας
ἐν ταῖς ἐσχάτοις χρόναις, θαυματουργὸν τὸν
Ἱεράρχην σου Ἀθανάσιον. Σὲ γὰρ τὸν βαρῦτιμον
ποθήσας μαργαρίτην, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν,
σκύδαλα ἐλογίσατο. Καὶ τοῖς ἴχνεσί σου ἀκολουθῶν,
πνεῦμα καὶ σῶμα ταῖς ἀρεταῖς ἀπεθέωσεν. Ὅθεν
τὸ «ἐπίβλεψον κύριε» ἐκφωνῶν, λαμπρότατον, ἄστρον,
πρὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐωρᾶτο. (*) Τὴν δ' ὀλολύ-
ζουσαν γοερῶς, ἐπὶ τοῦ θείου λειψάνου, νεκρὸς τὴν
χεῖρα ὕψωτε, καὶ ταύτην ἠλόγησε. Μεγαλουργέ
Ἀθανάσιε, πρέσβευε τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ τῶν
βελῶν τοῦ Βελίαρ καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Τὸ προκειμένον.

Τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἰδιόμ. Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος Α'.

Τοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀγῶνάς σου, καὶ τὰς πυ-
κνάς χαμευνίας, πῶς μὴ θαυμάσωμεν, Ἱερο-
φάντα θεσπέσιε. Ἀρχῆθεν γὰρ προορισθείς, τὸν
τιμαλφῆ καὶ ἰσαγγελον τῆς παρθενίας χιτῶνα,
ἄσπιλον διεφύλαξας. Καὶ τοῖς τερπνοῖς καὶ χαμαι-
ζήλοις τοῦ βίου χαίρειν εἰπῶν, νύκτωρ τε μεθ' ἡμέ-

(*) Ἡ ἀπόλυτος αὕτη ὀνομαστικὴ ἐτέθη ἐξ ἐπιτηδῆς, καθότι ἡ ταυτο-
προσωπεῖα ἐτέρου ἔγματος ἤθελε βλάβη τὸν ῥυθμὸν.

ραν, τῷ Σωτῆρι ἐδόξας. «Ἡ ψυχή μου ἐκολλήθη
ὀπίσω σου. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσο-
μαι.» Ὅθεν ἀνελθὼν, εἰς το περιβλεπτον Ἱεραρχίας
ὕψος, ἐπινεύσει τῆς Θεοτόκου, πᾶσαν ἀρετὴν ἐαυτῷ
ἐνεθήσαυρισας, καὶ θαυματουργὸν σεαυτὸν ἀναπέφη-
νας. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Πάτερ Ἀγιώτατε.

Τὴν πίστιν τετήρηκε, τὸν δρόμον τετέλεκε, ἀγῶνα
τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, ὁ Χριστιανουπόλεως
Ἀθανάσιος. Ποιμαίνων γὰρ καὶ πυκτεύων, καὶ τὴν
σάρκα δουλαγωγῶν, τοῖς πᾶσι πάντα γέγονεν, ἵνα
πάντας κερδήσῃ. Καὶ τὸν Σωτῆρα μιμούμενος, ὑπὲρ
τῶν προβάτων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐτίθει. Διό, καὶ
τοῦτον ἐδόξασεν ὁ Χριστός, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θά-
νατον. Τῷ τρισηλίῳ οὖν φωτί, φαιδρὸς παριστάμενος,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ δια-
πρύσιε.

Ως ἀργαλέος ἐστὶ ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς! Διό
καὶ παρὰ Θεοῦ στεφανοῦνται, οἱ ἀναβάσεις ἐν
τῇ καρδίᾳ τιθέμενοι, καὶ ἀκλινῶς πολεμοῦντες, καὶ
κόσμον καὶ κοσμοκράτορα. Ἀλλ' ὦ Κερκύρας βλά-
στημα, καὶ Γορτυνίας καύχημα, τῆς Χριστιανουπό-
λεως Ἱερουργέ καὶ ποιμάντωρ, ἐν οὐρανοῖς χοροβα-
τῶν, καὶ ἐπὶ γῆς ἀπείροις θαύμασι δοξασθεῖς, πρέ-
σβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἀθανάσιε.

Δόξα. Ἦχος δ.

Σήμερον σχιρτήσωμεν, καὶ πνευματικῶς εὐφραν-
θῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεράρχου. Τὸν γὰρ
Σωτῆρα τοῦ παντός, οὗτος ἐπιποθήσας, γονεῖς, μνη-
στήν, σὺν τοῖς λοιποῖς τοῦ βίου θελγῆτριοις ἀπην-
νήσατο. Καὶ τῇ λυχνίᾳ ἐπιβάς διὰ τῆς Θεοτόκου, τῇ
ἀόκνῳ διδασκαλίᾳ, Θεὸν καὶ ἀνθρώπον ἐκήρυξε.

Φόβω καὶ τρόμῳ δὲ τοῦτον θύων, ὄλην ἐν αὐτῷ τὴν Τριάδα ἐπεσπάσατο. Καὶ τὴν ψυχὴν τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος ἐκκαθάρας, γυμνητιῶντων καὶ πειναλέων, χηρῶν τε ὄρφανῶν ὑπῆρξε παραμύθιον. Ὅθεν τοῖς θαύμασιν ἐδοξάσθη, μέλλοντα προειπών, καὶ τοὺς τῆς λίμνης βατράχους ἀφώνους ἀπειργάσατο. αὐθις δὲ τούτοις τὸ κοάζειν, μετὰ καιρὸν ἐχαρίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, εἰρήνην τῇ πίστει δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον ἀπόστιχα Προσόμοια.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

Διάδοχος ὠφθης ἀληθής, πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ἔνδοξος, καὶ διαπρύσιος, τοῦ Χριστοῦ θεράπων, καὶ ποιμὴν ἐγρήγορος, εἰσάγων καὶ ἐξάγων τὸ ποίμνιον, ὃ ἐλυτρώσατο, ὃ Σωτὴρ ἰδίῳ αἵματι, καὶ ἐλαύνων πρὸς νομὴν σωτήριον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός.

Πορτύνιοι ἅπαντες τορῶς, δεῦτε συναθροίσθητε, καὶ τὸν ποιμένα ὑμνήσατε, κατασπαζόμενοι, ἐν ἀπλέτῳ πόθῳ, σῶμα τὸ μυρίπνοον, καὶ Κάραν τὴν ἀγίαν καὶ πάντιμον, τὴν ἀπελαύνουσαν, τὰ πολλὰ δεινοπαθήματα, καὶ φρουροῦσαν, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ τρωθεῖς σοφέ, Ἱεράρχα ἐνδοξε, θαυματουργέ Ἀθανάσιε, καὶ τοῦτον ἀκλινώς, ἐν τοῖς στέρνοις φέρων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, προλέγειν ἡξιώθης τὰ μέλλοντα. Αὐτὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Λαμπροφανής καὶ πανένδοξος ἐπέφανεν νῦν ἡ μνήμη σου, Ἀθανάσιε. Ἀγγελικῶς γὰρ βιώσας, ἐν μέσῳ τύρβης τῆς κοσμικῆς, τὸ χειρὸν τῷ κρείττονι καθυπέταξας, καὶ τὴν σὴν ποιμνὴν ἀόκνως, τῶν κακοδόξων Αἰρετικῶν ἀτρωτον διεούλαξας. Ὅθεν τῶν τῆδε ὑπεραρθεῖς, τῶν Ἀποστόλων ὁμόσκηνος γέγονας. Καὶ ὑπερφυῶς θαυματουργῶν, τοὺς τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας ταῖς εὐλογίαις οὐρανόθεν καταστρέφεις, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην, καὶ τιμῶντας τὸ σῶμά σου, καὶ πανευλαβῶς προσκυνοῦντας τὴν μυρίπνοον Κάραν σου, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν ἀγαθόν, καὶ ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβειαις, τῶν κινδύνων σῶζε, ὦ ἅγιε Ἀθανάσιε. Ἐχων δὲ καὶ συμπρεσβευτὴν, τὸν μέγαν Κυρίου Πρόδρομον, ἔσο ἀοράτως τῆς μονῆς, φρουρός καὶ προπύργιον.

Δόξα, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ταῦτα καὶ εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» ψάλλομεν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα α'.

Τὴν ὠραιότητα.

Βίον ἰσάγγελον Θεομακάριστε, Πάτερ διήνυσας, ἐν μέσῳ κλύδωνος τοῦ κοσμικοῦ καὶ τῶν κακῶν, καὶ ὕλης τῆς φθειρομένης. Ὅθεν ἀπεξήρανας, τῶν

δακρύων τοῖς ρεύμασι, τῶν παθῶν μακάριε, τὸν ἀκάθεκτον χεῖμαρρον. Διὸ καὶ πρεπωδέστατα μέλλομεν, πίστει σὴν μνήμην Ἱεράρχα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πανήγυριν φαιδράν, ἱεράν πανδαισίαν, σκιρτῶσα ἐκτελεῖ ἡ μονὴ τοῦ Προδρόμου, σοφὴ Ἀθανάσιε, ἐν τοῖς κόλποις κατέχουσα, τὴν σὴν πάντιμον καὶ θεοδράβευτον Κάρραν, ἀνυμνεῦσά σου τοὺς ἐναρέτους ἀγῶνας. Διὸ ταύτην φύλαττε.

Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, Παρθένος. Ἄειπαρθενος, μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ Παρθένον Σὲ ὁμολογοῦμεν Παρθένε, καὶ ἐλπίζομεν, ἐν σοὶ Παρθένε σωθῆναι. Κυρία Ἄειπαρθένε

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τὸν Γορτυνίας, ἀδελφοὶ φρουρὸν καὶ φύλακα, καὶ τοῦ Προδρόμου τῆς μονῆς ἔρεισμα ἄσειστον, Ἀθανάσιον πάντες τὸν ἐν Ἱεράρχαις, προφρόνως νῦν ἐορτάσωμεν ἐν ὧδαῖς. Βοῶντες ἀκαταπαύστως, φρούρει ἡμᾶς καὶ περισώζε Ἄγιε, παντοδαπῶν ἀσθενειῶν, καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ παντοίας κακώσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'.

«Ἐλέησόν με ὁ Θεός».

Αθανάσιε Πάτερ. τῆ πολιτεία ἰσαγγελε, καὶ πιστὴ Χριστοῦ θεραπείῳ, ὡς ἔχων παρηρησίαν πρὸς Αὐτόν, περισώζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβεΐαις σου, ἐκ παντοίων κινδύνων, ὅτι πρὸς σὲ καταφεύγομεν.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλλω τοῦ Χριστοῦ θεῖον Ἱεροφάντην.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις.

Μαρτίνος. Ὡδὴ α'. Ἦχος α'.

Ὡδὴν ἐπινίκιον.

Μολπὴν σοὶ προσάγοντι, κανόνος τούτου, προσδέχου ὦ Ἄγιε καὶ τὰ μὰ πταίσματα, νοός μου τὰς ἐκτροπὰς, σαῖς πρὸς Θεὸν θερμαῖς λιταῖς, ἄρδην ἐξάλειψον.

Εἴχθρον τὸν παμπόνηρον, ἤτχνυνας Πάτερ στερεῖ Ἀθανάσιε. Χριστιανουπόλεως, ποιμὴν καὶ ἱερούργε πατήσας ταῖς σαῖς ἀρεταῖς τούτου τὰ ἔνεδρα.

Λαμπρῶς σὲ ἐδόξασε, θαύμασι πλείστοις Τριάς ἡ ὑπέρθεος, καὶ τὴν θεῖαν κίτραν σου, πανέντιμον θησαυρὸν, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν πᾶσι δεδώρηται.

Παντοίοις δεδόξασαι, καὶ ἐν τῷ βίῳ, Πάτερ Ἀθανάσιε, θαυμαστοῖς τέρασιν. Ἀρᾷ γὰρ σὴ ὑποβαλὼν, βατράχγυς κοάζοντας ἀφώνους κατέστησας.

Θεοτοκίον.

Μαρία πανάχραντε, εὐλογημένη φωτός, οἰκητήριον, καὶ ναὸς τοῦ Πνεύματος σὺ γέγονας ἀληθῶς. Τὸν γὰρ Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Παρθένος ἐκύησας.

ᾠδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ω' Ἀθανάσιε ἰσάγγελε, σὺ ἀπαρνήσω σοὺς γεννητόρας· καὶ ἐγκατέλιπες μνηστῆν, καὶ τοῦ βίου τὰ θέλητρα, καὶ τὸν Κύριον ἠγάπησας, τὸν ἡμᾶς ἀγαπήσαντα.

Τὸν γοητεύτριαν δεσμεύσαντα, καὶ νεκρᾶ χειρὶ εὐλόγησαντα, τὴν ἐπὶ φέρετρον τὸ σόν, γοερῶς ὀλολύζουσαν. Ἄνυμνοῦμέν σε προφρόνως, Ἱερὲ Ἀθανάσιε.

Ο' τε εὐλόγεις τὸ σόν ποιμνιον, καὶ ἐξεφώνεις τὸ «ἐπίβλεψον» οἱ τὴν καρδίαν καθαρὸί, ἄστρον φεγγεβολώτατον, πρὸ τοῦ στόματός σου ἔσλεπον, εὐλαβῶς ἐξιστάμενοι.

Θεοτοκίον.

Α' γιωτέρα πάσης κτίσεως, σὺ, ὦ Παρθένε ἀναδέδειξαι, καὶ καθαρώτατος ναός, καὶ πυρίμορφον ὄχημα, καὶ παλάτιον τοῦ λόγου, τοῦ τὸν κόσμον λυτρῶσαντος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αἰσχύνητε ἐχθροὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ πάντες ὑλισταὶ τῆς ἀθέου μωρίας, οἱ θαυματα τεράστια, ἀναιδῶς μὴ πιστεύοντες, καὶ νῦν ἔλθετε Ἀθανασίου τὸ σκῆνος, ἰδεῖν, πῶς αὐτό, εὐωδιάζει ἀρρήτως, καὶ δαίμονας τέρπεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προέσλεπον.

Νοσήματα διώκεις, καὶ πάθη χαλεπά, καὶ τὰ σπερματοφθόρα ζιζάνια σοβεῖς. Τῶν ἐν θερμῇ καρδίᾳ σὲ ἐπικαλουμένων, καὶ τὴν ἁγίαν Κάραν σου κατασπαζομένων, ὦ Θεοφόρε Ἀθανάσιε.

Χριστὸν ἐπιπεθήσας τὸν Θεῖον Λυτρωτῆν, ἐκ τῶν γνήτων Πάτερ, ἀνύψωσας σαυτόν. Δι' ἐγκρατείας ἐκάθηρας τὸ σαρκίον, καὶ ὄντως ἀνεδείχθης τροφεὺς τῶν πενομένων. Ὅθεν τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ρῆγνύεις σὺ τὸ ὄρος ποιῆ τῆ τοῦ δεσμοῦ, ὡς περρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον πολλήν. Ὅθεν ὑμνοῦμεν Θεὸν τὸν καλῶς εἰδότα, τοὺς λατρευτὰς καὶ φίλους αὐτοῦ ἀντιδοξάζειν, καὶ θαυμαστοῦν ἀπείρους θαύμασιν.

Ιάσεων πλημμύρα ἡ σὴ λάρναξ σοφέ, καὶ νοσημάτων πέλει ταχὺς φυγαδευτής. Διὸ ἀκέστορα ἔχει σε ἡ Προδρόμου, μονὴ καὶ Γορτυνία καύχημα καὶ προστάτην, Ἱερουργέ πανιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ρ' οῦδὴ φύσιν κόσμου τῷ τόκῳ σου Ἀγνή, ἐπαναφέρεις αὐθις εἰς ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Διὸ Παρθένον πρὸ τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον πάντες, ὦ Κεχαριτωμένη, ὁμολογοῦμεν ἐμμελέστατα.

ᾠδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Στενὴν καὶ τεθλιμμένην σὺ βαδίσας ὁδόν, ρεύμασι δακρῶν τὴν σάρκα ἐμάρανας, ἐν τῷ κρυπτῷ ταῦτα ποιούμενος. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σὲ τοῖς θαύμασι δοξάζει.

Ταῖς σαῖς πρεσβείας Ἱεράρχα φρούρει ἡμᾶς διτπλήν σου ἄλλον ἀρωγόν οὐ γινώσκομεν, ἐν Γορτυνίᾳ οἱ τιμῶντές σε· ἐλατῆρ γὰρ πέλεις ποικίλων νοσημάτων.

Οργὴν Θεοῦ φρικώδη, τριγμῷ δηλοῖς σῆς σοροῦ, καὶ τὰ ἀναριθμητὰ στίφη τῆς ἀκρίδος ἀπήλα-

σας, και κατεξήρανας τον δάκτυλον. του τολμήσαντός σου τη Κάρα προσεγγίσει. (1)

Υ΄γραν αύχμῶσαν σαῖς εὐχαῖς ποιεις σύ την γῆν, και την ἀπειθοῦσάν σοι κώμην ἐρημία παρέδωκας. Τους γάρ νεκρούς οὔτοι κατέκαιον, ἐκ πολλῆς ἀνοίας και δεσιδαιμονίας.

Θεοτοκίον.

Τήν σὴν βοήθειαν. Κόρη δίδου ἡμῖν, ἄλλην γάρ ἐκτός σου Παρθένον οὐκ ἐγνωμεν, μετὰ τὸν τόκον, ὧ Πανάσπιλε. Ὅθεν Σέ τιμῶμεν Ἀγνή ὡς Θεοτόκον.

Ὤδη Γ΄. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Θαυματόβρυτος πηγῆ. Ἀθανάσιε σοφέ, ἡ σὴ Κάρα ἀληθῶς ἀνεδείχθη τοῖς πιστοῖς, και καύχημα, τῶν Γορτυνίων βοώντων πρόφθασον.

Ε΄χρισέ σε ὁ Θεός, μύρω θείῳ νοητῷ, ἀρχιποιόμενα ἡμῶν και τὸ σῶμά σου λαμπρῶς, ἐδόξατε, σὺν εὐωδίᾳ νῦν σωζόμενον.

Γ΄να σαῖς εὐχαῖς κάγω, εὖρω ἔλεων Χριστόν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ἐν ἡμέρα τῆ φρικτῆ, ἐξύφανα, τὰ τῆς σῆς μνήμης ἔσρτια.

Θεοτοκίον.

Γ΄λεών μοι τὸν Υἱόν, Σοῦ ἀπέργασαι Ἀγνή, τὸν Συνάναρχον Πατρί, και τῷ Πνεύματι ὄνπερ, κηρύττειμεν Θεὸν ἀσί τε και ἄνθρωπον.

Κοντάκιον Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο΄δοξασθεῖς παρὰ Θεοῦ θαυμασιῶς, δι΄ εὐωδίας και θαυμάτων ποικίλων, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρό-

(1) Ὁθωμανός τις ἐγγίσας ποτὲ ἐν Κερκυραῖν τὴν Κάραν τοῦ Ἀγίου. διὰ τοῦ λιγανού, ἠσθάνθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀπονάρκωσιν τοῦ δακτύλου.

νοῖς Ἀθανάσιε φάνηθι ταχύτατος και θερμὸς ἀντιλήπτωρ, τῶν δεινῶν λυτρούμενος τοὺς πιστῶς σέ τιμῶντας, και τοὺς τὰ λείψανα κατέχοντας τὰ σά, πρὸς μετανοίας ὁδὸν χειραγώγησον. Ὁ οἶκος.

Φῶτισόν μου τὴν φρένα, σθένωσόν μου τὴν χεῖρα, ὦ πνεῦμα ζωοποιόν και αὐτάγαθον, ὅπως ὑμνήσω ἀριπρεπῶς τὸν χθιζά τε και πρῶιζα ἐκ Κερκύρας ἀνατείλαντα φαεινὸν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας και λάτρην Χριστοῦ Ἀθινάσιον. Καταφρονήσας γάρ τῶν γεηρῶν και χαμαιζήλων, ὡς δυνατόν τὸ κατ' εἰκόνα ἀκηλίδωτον διετήρησεν, ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσε, και τῷ διττῷ τῆς ἀρχιερωσύνης τε και ἀσκήσεως χάρισματι λαμπρυνθείς, ἐν οὐρανῷ τὴν ψυχὴν ἀνεβίβασε. Τῶν δὲ νομιζόντων μύθους εἶναι τὴν ἀρετὴν και τὰ θαύματα δυσσεβῶν τὰ στέματα κατεφίμωσεν. Ὅθεν τῆς μυριπνόου ἐμπιπλάμενοι εὐωδίας. και τὴν πανίερὸν αὐτοῦ μνήμην τελούντες βῶμεν. Ὡ θεῖε Πάτερ, πρὸς μετανοίας ὁδὸν ἡμᾶς χειραγώγησον.

Συναξάριον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ νέου, Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Πέφευγεν ἐχθροῦ τοῦ βροτοκτόνου βέλη
Ὁ εὐλογητὸς και μέγας Χριστοῦ λάτρης
Ἄλτο ἄψα φαεσφόρον νῦν γε Ἀθανασιοιο.

Ἀθανάσιος ὁ ἐν ἁγίοις, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστιανουπόλεως, (Χριστιανουπόλις ἐλέγετο ἢ νῦν Ἐπαρχία τῆς Τριφυλίας, ἧς ἢ πρωτεύουσα ἦν ἐμώνυμος, και ἔκειτο εἰς τὰ νῦν χωρίον Χριστιάνου καλούμενον) γένημα και θρέμμα τῆς καλλιγόνου Κερκύρας ἦν, γεννηθεῖς περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος τὸ 1664

ἐν γονέων εὐσεβῶν, καὶ ὁ Πατὴρ τοῦ ἐκκληίτου Ἀνδρέα, ἡ δὲ Μήτηρ τοῦ Εὐφροσύνη. (α) Ὡς ἔχων ὁ Πατὴρ αὐτοῦ, ἐπίσημόν τινα θέσιν παρὰ τῷ Ἐνετῷ κυβερνήτῃ τῶν Ἰονίων Νήσων, μετέκτισε πικροὶ εἰς Καρυταίαν, συμπαρακολουθήσας τὸν τότε κυβερνήτην τῆς Πελοποννήσου νεοδιορισθέντα τὸ 1684. Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα, ὡς καὶ αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν. (β) Ἐκτός τοῦ ἁγίου ὁ Πατὴρ αὐτοῦ εἶχε καὶ ἑτέρους τρεῖς ὧν ὁ μὲν εἰς νυμφευθεὶς ἀποκατέστη εἰς Χριστιανούπολιν, ὁ δὲ ἕτερος, Ἀγώνιος καλούμενος, ἔμεινεν ἐν Καρυταίνῃ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν αὐταδέλφην τοῦ τότε διασήμευ ἀρματολοῦ Ἀθανασίου Κουλά, (Καπετὰν Θανάση κοινῶς ὀνομαζόμενου) ὁ δὲ τρίτος εἰς τὰ στρατιωτικὰ κλίσιον ἔχων, κατετάχθη εἰς τὸ Ἀρμυράλιον Ἐνετικὸν τάγμα, τὸν δὲ Ἀναστάσιον (οὕτως ὀνόμαστο ὁ Ἅγιος πρότερον) πρὸς τὴν παιδείαν καὶ μάλιστα τὴν ἐσωτερικὴν ὀργῶντα, παρέδωκε παιδιόθεν εἰς παιδεύτας ἐξόχους κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ παιδείαν (καὶ ἐπὶ τοιοῦτοις, ἀμφιλαφεὶ παιδεῖα καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένοις ἀνδράσι, καυχᾶται ἡ Κέρκυρα). Ὁ δὲ παῖς τυχὼν εἰς ἐξ ἐκείνων, οὗς ὁ Θεὸς προέγνω καὶ προώρισε καὶ ἐκάλεσε καὶ ἐδόξασεν, ἀπέδωκε μᾶλλον τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ, ἢ τῇ θύραθεν. Διὸ καὶ νέου ἔτι ὄντος, ἐπέλαμπεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ διάθεσις ἀμικῆς τῶν παθῶν καὶ τῆς ματαιότητος, ἐγκράτεια ἀπαραδειγματίστος, προσευχὴ ἀέννητος, ἐλευθεριότης καὶ μετάδοσις τοῦ πατρικοῦ πλοῦτος εἰς τοὺς πέννητας, συνεχῆς μετάληψις τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, τακτικὴ φιλίτις ἐν ταῖς ἱεραῖς συναξέσι, χριστιανικὴ καὶ φιλοπροσῆγορος συμπεριφορὰ πρὸς πάντας τοὺς συναναστρεφόμενους, ταπεινώσις ἐμδριθῆς, καὶ ἐν γένει, ἀποστραφὴ πρὸς πᾶσαν ματαιότητα. Προσεπάθει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἵνα προσθέτῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ νέαν τινα χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ προσπελάξῃ τῷ Θεῷ περισσότερον. Διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις προσευχόμενος ἔλεγεν ἐνδομύχως τὸ Δαδιτικὸν ἐκείνο «Γνώρισόν

(α) Ὡς διηγείτο ὁ ἐν μακακίᾳ τῇ λήξει Ἰωσήφ Ἀνδρούσης εἰς τινα τῶν εὐσεβῶν φίλων του.

(β) Οἱ Ἐνετοὶ κατεῖχον, ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἠλώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὴν Ἐπτανήσον, τὴν Ναυπλίαν τὴν Μεθώνην, τὴν Κορώνην, τὴν Πύλον, Μονεμβασίαν, Ναύπακτον, Κρήτην καὶ τὴν Εὐβοίαν. Ἐν τῷ μεταξύ συνέθησαν τινες μεταβολαὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1651 μέχρι τοῦ 1718 ἡ Πελοπόννησος ἦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, ὑποτάξαντας αὐτὴν τοῦ ἤρωος Μοροζίνη βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Καινζμάρκου. Ἐκτοτε δὲ (1718) ὑπετάχθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

»μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου». Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν ὁ Πατὴρ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ὡς τοῦτο συμβαίνει τοῖς πλείστοις. Καύχημα καὶ χαρὰν νομίζουσιν οἱ γονεῖς, ἵνα βλέπωσιν υἱὸς υἱῶν καὶ θυγατέρας θυγατέρων. Καὶ ὄντως καλὸν καὶ τῇ ὄψει ἡδονικὸν καὶ εὐάρεστον εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ τις υἱὸς, θυγατέρας ἐγγόνους, ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἰδρυμένα, πλὴν ἡ παρθενία μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμότιμον. Διὸ καὶ ὀλίγοι οἱ ταύτην ἀσπαζόμενοι, καὶ πάνυ ὀλίγοι, οἱ δὲ ἀφ' αὐτῆς σωζόμενοι. «Πολλοὶ εἰσὶ κλητοὶ ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.» Ὁ Ἀθανάσιος λοιπὸν, ὑπογραμμὸν ἔχων τὸν Παῦλον καὶ τὴν λοιπὴν τῶν Πατέρων χορείαν, καὶ πρὸς ὑψηλότερον τελειότητος βαθμὸν σπεύδων, ἀπώθει τὴν περὶ νυμφεύσεως τοῦ Πατρὸς πρότασιν, προφασιζόμενος ὅτι μὲν τὸ ἄστατον τοῦ καιροῦ, ὅτι δὲ τὰς διαφόρους τοῦ βίου περιπνείας, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ὠριότερον. Ἀλλ' ὁ Πατὴρ ἔμενεν ἀκαμπτος ἐπιμένων καὶ ἐπισπεύδων ἵνα πραγματοποιήσῃ τὸ μελετώμενον. Ὅθεν καὶ ἄκοντος αὐτοῦ τὸν ἡρραβώνισεν εἰς κόρην τινα, ἐπισήμευ τινὸς πλουσίου ἐκ Πατρῶν, ἀναλόγου βεβαίως καὶ τῆς ἀξίας, καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καταλλήλου τῶν γάμων καιροῦ, ἐπεμφεν αὐτὸν ὁ Πατὴρ πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς Ναύπλιον τὴν πρωτεύουσαν τότε τῆς Πελοποννήσου, ὅπως κατασκευάσῃ κατὰ τὸ εἰωθὸς τὰ νυμφικὰ ἐνδύματα ἕσον οἷόν τε πολυτελῶς. Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος, ἀφ' ἑνὸς μὲν πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἱεροῦ αἰσθήματος ὑποκαίόμενος, καὶ μεγίστην ἀποστραφὴν πρὸς τὰ κοσμικὰ αἰσθανόμενος, εὐρέθη μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμωνος, δηλ. εἰς θέσιν ἀμήχανον καὶ στενοχωρίαν ὑπέμετρον περὶ τοῦ πρακτέου. Καὶ δὴ τῆς ὀδοπορίας ἀρξάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τῆς ὁδοῦ, διατάξας τοὺς σὺν αὐτῷ ὑπηρέτας ὅπως προπορεύωνται, καὶ μικρὸν τῆς ὁδοῦ παρεκκλίνας ἔπεσε πρηνῆς εἰς τὰ γόνατα δεόμενος μετὰ δακρύων καὶ καρδίας συντετριμμένης καὶ λέγων «Κύριε Ἰησοῦ ἄΧριστέ, ὁ Θεὸς μου, ὁ νεφροῦς καὶ καρδίας ἐτάζων καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιστάμενος, Σὺ οἶδας τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θέλησίν μου. Οἶδας, Κύριε καρδιογνώστα, ὅτι ἐκ κοιλίας μητρὸς μου Σὲ ἐπόθησα καὶ ἠγάπησα. Καὶ νῦν ἡ ψυχὴ μου ἀσχάλλουσα καὶ ἀπαναινομένη τὸ βίαιον τοῦτο ἐγχείρημα, μετὰ κατανόξεως καὶ φόβου βοᾷ Σοι. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Κύριε ὁ Θεός μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με, διότι ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου.»

Ταῦτα ἐνθέρμως εὐξάμενος ὁ Ἄθανάσιος, εἶπετο τῆς ἑδοῦ. Καί φθās εἰς Νικόπλιον ἔβατο εἰς πρῶτην τὴν κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πάλης τῶν λογισμῶν, καὶ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας ἐκείνης, ἣν δεκνύει τις, όταν αἰσθάνηται ἀγρίαν καὶ ἀποστροφῆν εἰς τι. Οὐδέποτε δὲ ἐπαύσατο τὸν Θεὸν παρακαλῶν καὶ ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον, τὴν Ἱεραρχίαν Θεοτόκον, πρὸς τὸ σέβας ἀπεριόριστον παιδιόθεν εἶχε, καὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου θείου, τὸ ὑπεράγνον καὶ μετὰ Θεὸν παντοῦ γαμον τοῦτο ὄνομα διὰ στόματος ἔφερε. Μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῶν ἐνδυμάτων, ἤτοιμάσθη νὰ ἐπανέλθῃ, ὅτε πλέον ἢ θλίψις καὶ στενοχωρία του ἐπεξετάθη. Μέλλων λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν ἀναχωρῆσαι, ἐπιφαίνεται αὐτῷ καθ' ὕπνου ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Προδρόμου, λέγουσα· «Σκευὸς ἐκλογῆς καὶ ὑπηρέτην τοῦ Υἱοῦ μου, »βούλομαι σὲ γενέσθαι, ὦ Ἄθανάσιε, (α) πέμψον, οὖν, τοὺς ἑοῦλους μετὰ τῶν νυμφικῶν ἱματίων πρὸς τὸν σὸν γεννήτορα, καὶ »ἡ κόρη ἐτέρω ἀνδρὶ συζευχθήτω. Σὺ δὲ πορεύου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως λάβῃς ὅ,τι ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου ἠδῶκεν.» Ταῦτα ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Ἰωάννου εἰποῦσα ἀφανεῖς ἐγένοντο. Ὁ δὲ ἐξυπνήσας καὶ ἔντρομος γενόμενος, διελογίζετο τίς ἢ ξένη αὕτη θεά; Παραυτίκα δὲ ἐλθὼν εἰς θείαν ἀλλοίωσιν, ἀνεβόγησεν ἔνθους. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῆς σωτηρίας μου, ὁ ὑποδειξάι μοι εὐδοκῆσας τὴν ἑδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἐξαγαγὼν με τῆς θλίψεως καὶ στενοχωρίας μου. Οὐχὶ τὸ ἐμὸν ἀλλὰ τὸ τοῦ Κυρίου μου γενέσθω θέλημα.— Ὅστις τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπηθεὶς, ἠξιώθη νὰ δοκιμάσῃ τοιαύτην ὑπερφυῆ καὶ ἀνερμήνευτον ἐμφάνειαν, ἐκεῖνος δύνανται νὰ ἐννοήσῃ ἐν ποίῳ βαθμῷ πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως, εὐρίσκετο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ θεοεκεῖλος οὗτος ἄνθρωπος.— Γράψας οὖν πάραυτα ἐπιστολὴν καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτὴν τῷ Πατρὶ ἐπιστείλας, ἔλεγε τάδε· «Πέμψον, ὦ »Πάτερ, τῇ μέχρι τοῦδε ἡμετέρα μνηστῇ, τὰ νυμφικὰ ἱμάτια καὶ »ταύτην συμβούλευσον, ἵνα ἕτερόν τινα ἐκλέξῃ ἐκυτῇ πρὸς συμ»βίωσιν, διότι ὁ Ἀναστάσιος ἀναχωρεῖ εἰς τόπον μακρυνόν, καὶ »οὐδέποτε αὐτὸν πλέον θὰ ἴδῃ.» Ταῦτα, γράψας, ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 35ον ἔτος ἄγων τότε τῆς ἡλικίας του. Σχετι-

(α) Ἐνταῦθα ἡ Θεοτόκος, προσήτευσε καὶ τὴν ὀρχηρατικὴν προσω-
 νμίαν, μὴ καλέσασα αὐτὸν Ἀναστάσιον, ἀλλ' Ἄθανάσιον. Τοῦτ' αὐτὸ
 ἐφώνησεν ἡ Θεοτόκος, καὶ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μακέλλη, καλέσασα αὐτόν·
 «Λέων Βασιλεῦ,» ἐνῷ ἤτο εἰσέτι ἰδιώτης. Ἴδε ὑπόμνημα τῆς ζωοδόχου
 πηγῆς, τῆ Παρκαυεῆ τοῦ Πάσχα.

σθεῖς δὲ μετὰ τοῦ διοικούντος τότε τὸν Πατριαρχικὸν πρῶτον Γα-
 βριήλ, καὶ ἐκδηλώσας αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅτι δηλ. ἐφιλέγετο
 ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πάθου, ἵνα ἀσπασθῇ τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἐπεισε
 τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν χειροτονήσῃ Ἱεροδιάκονον. Ὅστις δοκι-
 μάσας καὶ ἴδων τὴν σύνεσιν τοῦ ἀνδρός, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν
 ἐνάρετον καὶ ἁγίαν αὐτοῦ διαγωγὴν, χειροτονεῖ τοῦτον ἐν ταῖς
 Πατριαρχείαις, καὶ μετὰ τινα ἔτη, προάγει τοῦτον καὶ εἰς τὸν
 βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου. Κατὰ δὲ τὸ 1711, ἔτε ὁ διάσημος ἐκ-
 κλησιαστικὸς ῥήτωρ Ἡλίας Μηναῖτης ἦν ἱεροκήρυξ εἰς Κέρκυραν.
 ὁ τότε Ἐνετὸς κυβερνήτης τῆς Πελοποννήσου Ἄγγελος Ἐμος,
 γινώσκων ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Μηναῖτην, καὶ ὑπεραγαπῶν αὐτόν
 διὰ τὰ ἔξοχα προτερήματά του, ἐπρότειναν αὐτόν εἰς τὴν Μ. Ἐκ-
 κλησίαν ὡς ὑποψήριον τῆς τότε χηρευοῦς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς
 Χριστιανοπούλεως. Ἀλλ' ὁ Μηναῖτης εἶτε κινούμενος ἀπὸ τὴν
 ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, εἶτε γινώσκων ὅτι, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν
 ὠφέλειαν τοῦ πλησίον, ἠδύνατο ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦτο κάλλιον εἰς
 Κέρκυραν εὐρισκόμενος, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Τοῦτου δὲ πα-
 ραιτηθέντος, ὁ Πατριάρχης ἐχειροτόνησεν ὡς τοιοῦτον τὸν Ἄθα-
 νάσιον. Ἀναθὰς λοιπὸν ὁ Ἄθανάσιος τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν τῆς
 ἀρχιερωσύνης βαθμὸν, συνησθάνθη αἰὼν καὶ ἡλικίον βάρος ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἐδέξατο ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ὅθεν φθῆς εἰς τὸ
 ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον ἐνέγραψε πρῶτον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ
 τὸ «Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθεν, ἡμῖν πολυμπάνων ὑπογραμμὸν,
 »ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, ἔτι δὲ ὁ ποιμὴν ὁ κα-
 »λὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων.» Πρὸς δὲ
 τούτοις διὰ μνήμης ἔχων πάντοτε τὸ ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, οὗτος
 μέγας κληθῆσεται,» προσέθηκεν ἀρετὰς ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ πό-
 νους ἐπὶ τῶν πόνων. Καὶ δὴ, βλέπων, ὅτι οἱ Ἐνετοὶ τότε, πλα-
 γίως πως ἐπεβουλεύοντο τὴν θρησκείαν προσπαθοῦντες νὰ ἐκλα-
 τινίσωσι τοὺς ὑπηκόους των ὑποστηρίζοντες τὴν ἀμάθειαν, καὶ
 ἀπαγορεύοντες τὰ γράμματα, ὅπερ οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἄγριοι Τούρκοι
 ἐπραξαν, ἔστρεψε πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, εἰς τὴν κατὰ τό-
 πους τῆς ἐπαρχίας του ἀνέγειριν Σχολείων πρὸς ἐκμάθησιν τῶν
 ἱερῶν γραμμάτων. Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, ἐδίδασκε τοὺς
 Χριστιανούς, ὅπως μένωσι σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἁγίαν
 ἡμῶν πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἐστερέωσε τὸ αἷμα 12 ἑκατομμυρίων
 μαρτύρων, καὶ ἡ ὁποῖα κατενίκησε καὶ ἀντέστη εἰς τὰ τῶν διωγ-
 μῶν καὶ τῆς ἀθεΐας 18 αἰῶνων ἄγρια κύματα. Παρεκινεῖ αὐτοὺς
 περιοδεύων ἵνα στέλλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ Σχολεῖα, ὧν τὰ
 πλεῖστα δι' ἰδίων δαπανῶν συνίστα, ὅπου ἡ κοινότης ἐκείνη ἦν

ἄπορος, ὅπως μανθάνοντα τὰ ἱερὰ γράμματα ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικά, στηρίζοντα: εἰς τὴν πατρῴαν εὐσεβείαν. Δεύτερον δὲ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ συνδρομῆς αὐτοῦ, ἀνεγέρθησαν πολλοὶ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν του χριστιανικοῦ ναοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων, εἰς εἶναι καὶ ὁ νῦν ἐτι σωζόμενος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τὴν κώμη Χριστιάνους, ἔργμος καὶ ἐτοιμόρροπος, θαυμασίος διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πολυτελεῖον βυζαντινὸν σχέδιον, ἐκ πλίνθων ὀπτῶν (τούθλων) ὀκωδομημένος, καὶ ἕτερος ἐν Καρυταίνῃ ὁ νῦν σωζόμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου σχέδιον τὸ αὐτὸ (α). Τρίτον ἐσκόρπιζεν, εἶδεν ἀφθονοπαρόχως τοῖς πένεσι πάνθ' ὅσα συνήγεν ὡς δικαιώματα, ὑπανδρεύων κόρας ἐνδεεῖς καὶ ὄρφανὰς, τρέφων παιγῶντας, ποτίζων διψῶντας, ἐνδύων γυμνοὺς, παρηγορῶν τοὺς θλιβομένους, νοσητῶν τοὺς ἀτάκτους, ἐπιτιμῶν τοὺς ἀπειθεῖς, ἐπανάγων τοὺς πεπλανημένους, καὶ τοὺς σκληροκαρδίους καταμαλάσων. Καὶ εἰς τοὺς μὲν τοὺς θρασεῖς καὶ αὐθάδεις ἦν μάστιξ καταπικηρικὴ καὶ βαρεῖα, ἐλέγχουσα καὶ προσκαλοῦσα αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, εἰς δὲ τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδίαν, καὶ μετανουῶντας μελιχίος καὶ πρᾶος. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐναρέτους, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος ἀρετῆς, εἰς δὲ βραθύμους καὶ ἀμελεῖς πληκτρον διεγερτικὸν καὶ ὁδοῦ μετανοίας. Οὐκ ἔξω δὲ τοῦ προκειμένου σκοποῦ, ἵνα εἰπομέν τινα καὶ περὶ τῆς τότε συμπεριφορᾶς καὶ διαίτης τοῦ Ἁγίου.

Ἡ δαίαιτα καὶ συμπεριφορὰ τοῦ φωστήρος τούτου ἐξωτερικῶς δὲ καὶ πραγματικῶς ἦν αὐτόχρομα ταπεινώσεις καὶ ἀσκήσεις αὐστηρά, αἰτία δὲ ἦν ἡ ἐξῆς: Ἐναντίρητον εἶναι, ὅτι οἱ Ἐνετοὶ καθ' ὃν καιρὸν ἦσαν κύριοι τῆς Πελοποννήσου ὡς καὶ πρότερον, εἶχον φθάσει εἰς μέγα πολυτελείας βαθμὸν καὶ Εὐρωπαϊκῆς συμπεριφορᾶς. Ὁ Ἁγιος λοιπὸν, ὡς ἔχων τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀρχιερωσύνης θέσιν, εὐρίσκετο καὶ ἄκων εἰς ἄμεσον σχέσιν καὶ συναναστροφῆν μετὰ τῶν Ἐνετῶν ἡγεμόνων διοικητῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων. Ἐπανάγκες λοιπὸν ἦτο ἵνα δι' ἐξωτερικῆς τῆς ἰσχύος μεγαλοπρεπειᾶς, θαμβόνη τοὺς σαρδαναπάλους καὶ ὑποκρούπτει τὰς ἀρετὰς του συσχηματιζόμενος τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἀτόμοις. Πλὴν ἡ ἀλήθεια εἶναι αὕτη, ἥτις ἐκ τῶν ὑστέρων ἐλαμψε, καὶ μέχρι τοῦδε διατόρως ἐλέγστο. Εἶχε μὲν κλίνην πολυτελεῖ κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἐνίοτε ἀδροδίατον τράπεζαν, ἄλλων ἐπισήμων ξενιζορέων, πλὴν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης εἶχε ψιαθίον καὶ τριχίνην στρωμνὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας διενυκτέρευε προσευχόμενος

(1) Ὁ Ἁγιος εἶχε δύο Μητροπόλεις, τὴν μὲν ἐν Χριστιανουπόλει ἐνθα τὸν χειμῶνα διέμενε, τὴν δὲ ἐν Καρυταίνῃ.

γονυκλιτῶς καὶ τοῖς δάκρυσι τὴν στρωμνὴν βρέχων. Ἡ συνήθεια τροφή του ἦτο, ἄρτος καὶ ὕδωρ εἰς δόσιν μετριωτάτην καὶ χόρτα ἀνευ ἐλαίου. (α) Ἡ ἐνδυμασία ἐξω μὲν σιρικὴ, ἐσωθεν δὲ κατασάρκιον τρίχινον. Ταῦτα μὲν ἐγὼ δὲν εἶδον, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται ἄνθρωπος ἐν τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ζήσας νὰ δοξασθῇ καὶ ζῶν διὰ θαυμάτων, καὶ μετὰ θάνατον, δι' εὐωδίας ἀρρήτου καὶ πλείστων ἄλλων θαυμάτων; Ὡστε ὅποιασδήποτε καὶ ὅποιασδήποτε ἀρετὰς ἐὰν φαντασθῇ τις ὅτι εἶχεν ὁ Ἁγιος, καὶ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὰς διηγηθῇ, ἐλαττον τῆς ἀληθείας ἐρεῖ. Ἐκ τῶν ὑστέρων λοιπὸν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἐφθασεν εἰς τὴν ἀγιότητα ἐκείνην, εἰς ἣν ἐφθασαν οἱ Βασιλεῖαι καὶ Χρισόστομοι ἢ καὶ αὐτοὶ τολμῶ εἰπεῖν οἱ Ἀπόστολοι. Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς, ἐδόξασεν αὐτὸν μερικῶς μὲν ζῶντα γενικῶς δὲ καὶ μετὰ θάνατον.

Πρὶν ἢ ἐπιχειρήσω λοιπὸν τὴν διήγησιν τινων θαυμασίων, ἅτινα ὁ Μεγαλοδύναμος Ἰησοῦς, δι' αὐτοῦ ἐποίησε, ζῶντος ἐτι τοῦ Ἁγίου, κρίνω εὐλογον νὰ ἀναγράψω τὴν ἐξῆς ἰδέαν μου, ὅπως διασκεδάσω πᾶσαν δυσπιστίαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, περὶ τῶν ῥηθησομένων θαυμάτων. Πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν, ἀκούοντες διαφόρους ἀδελφούς των διηγουμένους περὶ διαφόρων θαυμάτων, ἢ καὶ ἀναγινώσκοντες ἐν τοῖς μαρτυρολογίαις καὶ τοῖς βίαις τῶν Ἁγίων, τὰ διάφορα τεράστια τὰ ὑπὸ τῶν πάλαι ἁγίων καὶ διαφόρων ἀνδρῶν ἐνεργηθέντα ἐνδιάζουσι, καὶ ἀφίνουσιν οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀναβαίνωσιν ἐν τῇ διανοίᾳ των πολλοὶ ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας δισταγμοί, ὅτινες ἀνθιστάμενοι προτείνουσιν «ἀρὰ γε ἀληθῆ ταῦτα; ἀρὰ γε οὕτως ἔχουσι; μήπως εἰσὶν ὑπερβολαὶ καὶ θεο-»δπλαθείας ἀποτελέσματα;» Ἴσως δὲ τις καὶ τῶν ἐμῶν ἀναγνωστῶν, ἀναγινώσκων τὰ ἐκτιθέμενα τὸ αὐτὸ πάθη πάθημα. Ἄλλ' ἀτρέμας ἐχέτω. Ὅταν γεγονός τι ὑπ' ἀνθρώπων ἐκτιθέμενον, καὶ ἐν τῷ πέλω τῆς τοῦ χρόνου καλαιότητος περιτυλισσόμενον τύχη νὰ ἦναι καὶ ἀμάρτυρον, τότε ἔχουσι κάποιον λόγον οἱ δισταγμοί, ἀλλ' ὅταν ἐγὼ φέρω μάρτυρας ζῶντας ἤδη, καὶ ἰδίοις ὄμμασιν ἰδόντας τινὰ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου τούτου, τότε θὰ μείνῃ ἀρὰ γε ἐλαχίστη ἀμφιβολία; οὐδαμῶς.

Φέρε λοιπὸν διηγησώμεθα πρῶτον, ὅσα ζῶν ἐπραξε, τὰ ὅποια διέσωσεν ἢ παράδοσις, εἶτα δὲ καὶ τὰ μετὰ θάνατον. Διεσώθη ἐκ παραδόσεως, ὅτε, ὁ Ἁγιος ἱερούργει καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο

(α) Τοῦτο, δύναται νὰ ἴδῃ τις ὅτι ἐπραττε καὶ ἡ Θεοφανώ, σύζυγος Λέοντος τοῦ σοφοῦ, ἥτις Βασίλισσα Αὐγούστου ἔξωθεν φαινομένη, ἔσωθεν ἦν ἀσκήτρια, (ἴδε ὑπόμνημα τῶν Ἁγίων Πάντων. Πεντικοστάρειον).

της θραύσεως τοῦ ἱεροῦ πύλης, ἕνα ἀκρωτήριο, τὸ «Κύριε, Κύριε ἐπίβλεψον εἰς οὐρανὸν . . . οἱ καθαρὸι τὴν καρδίαν καὶ ὁπωσοῦν ἐνάρετοι χριστιανοὶ ἐδίεπον ἐμπροσθεν τοῦ στόματος αὐτοῦ φεγγόβλον καὶ λαμπρότατον ἄστρον. Ὅτε δὲ τις τῶν χριστιανῶν προσήλθε ποτὲ, καὶ ἐκ μεγίστης πρὸς τὸν Ἅγιον εὐλαθείας τῇ ἀνεκείνωσε τὸ φαινόμενον. Σίγα, τέκνον, τῷ εἶπε, διότι ἀπατῶσαι Ἀντανάκλασις φώτες, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐν τῇ Νυκτὶ φώτων, βλέπεις, καὶ οὐχὶ τοιοῦτόν τι, ὅπερ λέγεις. Ἄφου δὲ ἐκεῖνος ἐπέμεινε, τὸν ἐπετίμησε δριμύτατα, καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ ἐνατείλατο, ἕνα οὐδὲν οὐδενὶ εἶπη ἐνὸς ἡμέρας.

Εἰς τι χωρίον Μπελτέκη, καλούμενον, ὑπὸ Δεισιδαιμονίας καὶ σατανικῆς προλήψεως κινούμενοι οἱ κάτοικοι, κατέκαιον τὰ νεκρὰ τῶν τεθνεώτων σώματα, ὀνομάζοντα αὐτὰ βρουκόλακας, οὕτως ἐτρωγον δῆθεν τοὺς ζῶντας. Τοῦτο ὁ Ἅγιος πληροφορηθεὶς προσεκάλεσε τοὺς ἐπισημοτέρους κατοίκους τοῦ χωρίου εἰς Καρῦταιναν, καὶ ἀφου τοῖς ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη πράξις εἶναι ἀντιχριστιανική, εἶνε ἐκτὸς τῆς φαντασίας, καὶ ἐναντίᾳ τῶν Ἀποστολικῶν παραδόσεων καὶ κανόνων, καὶ ὅτι πρέπει νὰ παύσωσιν, ἐνταυτῷ προσέθηκεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν κώμην των, καὶ ἀφου λειτουργήσῃ θὰ ψάλλῃ εἰς διάφορα μέρη τοῦ χωρίου ἁγιασμούς· ὥστε καὶ ἐὰν ὑπάρχωσι πονηρὰ τινα πνεύματα θὰ ἀναχωρήσωσι. Μεταβὰς δὲ ἐκεῖσε ὁ Ἅγιος, πάλιν συνεδούλευσε καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν τοιαύτην συνήθειαν. Ἄλλ' εἰς μάτην. Διότι τὸ τοιοῦτον ἔγεινεν ἔξις, καὶ ἐκ τῆς ἐξέως δευτέρα φύσις. Τὸ δὲ χερίστον αὐθαδῶς ἀπεφάνθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀφήσωσι τὴν τοιαύτην συνήθειαν, φοβούμενοι μήπως οἱ νεκροὶ φάγωσι τοὺς ζῶντας. Πάραυτα λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἀνεχώρησε, καὶ ἀναχωρῶν, εἶπε «καὶ τὸν κοινορτόν ἐκ τῶν ποδῶν μου τινάσω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ ἔστω ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐὰν μὴ μετανοήσωσι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ τὸ χωρίον ἐρημον ἄρδην ἐγένετο. Διότι ἀναπτυχθεῖσα ἡ ἀλληλοκτονία, ἕνεκα τῶν παθῶν καὶ τῆς ζωοκλοπῆς, ἣτις εἶναι τὸ μόνον ἄγκιστρον δι' οὗ ὁ Διάβολος ζωογρεῖ τοὺς χωρικοὺς καὶ ποιμένας, ἐπέφερε τὴν παντελῆ ἐξόντωσιν, μᾶλλον δὲ ἡ ὄργη τοῦ Ἁγίου. Δείκνυται δὲ τὸ χωρίον νῦν ἐρημον εἰς ἀγροὺς καὶ ἀμπελώνας μεταβεβλημένον,

Περιοδεύων ὁ Ἅγιος κατὰ τὸ θέρος τὴν ἐπαρχίαν του, ἔφθασεν εἰς τὴν Μεγαγόπολιν. Ἐκεῖ εἰς ἕνα ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως ὑπάρχει μεγάλη τις λίμνη, ἣτις ἦτο πλήρης βατράχων. Μετὰ τὸν ἔσπερινόν ὁ Ἅγιος ἔμεινε νὰ διακνυκτερεύσῃ ἐκεῖ μεκὰ τοῦ Δια-

κόνου του. Ὡς τοῦτο πολλάκις συνείθιζε κατὰ τὸ θέρος, ἕνα ἡραμίστερον καὶ ἐκτανέστερον προσεύχεται. Καθ' ὅλον τῆς νυκτὸς τὸ διάστημα οἱ βράτραχοι ἐκόαζον διὰ τῆς συνειθισμένης φωνῆς, καὶ ἕνεκα τῆς πληθῆος θόρυβον οὐ μικρὸν ἐπροξένουν. Ὅταν ὁ Ἅγιος μόλις καὶ μετὰ βίας ἤδυνήθη, νὰ κλείσῃ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ὅτε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐν τέλει ἡρώτων τὸν Ἅγιον, πῶς διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπαιθρον; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Τί νὰ σὰς εἶπω, τέκνα μου· αὐτὰ τὰ βατράχια, ἔπου πλέουν νὰ βουδαθοῦν (καὶ τοῦτο εἶπα χαριεντιζόμενος) ἔκαμνον τόσον θόρυβον ἀπόψε, ὥστε μόλις με ἀφῆσαν νὰ ὑπνώσω ὀλίγον. Μετὰ δὲ τὸν λόγον τοῦτον οἱ βράτραχοι ἔπαυσαν καὶ ἔμειναν ἄφωναί. Ἀλλὰ τότε, οὐδεὶς τῶν περιεστώτων ἔδωκε προσοχήν, καθότι οἱ βράτραχοι δὲν κοάζον τοσον συχνὰ τὴν ἡμέραν, ὅσον τὴν νύκτα. Τὸ ἄξιον ἔμαθον θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως εἶναι, ὅτι οἱ βράτραχοι ἔκτοτε οὐδὲ ποσῶς, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐλάλησαν, ἀλλὰ νεκρικὴ σιγὴ ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκράτει. Μεγίστην ἀπορίαν καὶ ἐκπλήξιν ἐνεποίησε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς κατοίκους. Μετὰ δὲ δύο ἔτη, ὅτε ὁ Ἅγιος ἐπανήλθεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, τὸ ἔσπερας οὐδεμίαν φωνὴν βατράχου ἤκουσεν. Ἐκ περιεργείας λοιπὸν ἠρώτησεν ἕνα τῶν ἱερέων ἐν μέσῳ τῆς ὁμηγύρωως μετὰ τὴν λειτουργίαν, τί ἔγεινε τὸ πληθὸς ἐκεῖνο τῶν βατράχων, ὅπερ ἤκουετο ἄλλοτε; Ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς «Δεσπότη μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔπου εἶπατε, ὅτι νὰ βουδαθοῦν πλέον, διότι δὲν σὰς ἀφήκαν νὰ κοιμηθῆτε, οὐδέποτε πλέον ἤκουσθησαν. Τότε ὁ Ἅγιος ὑπομειδιῶν, εἶπε.» Καὶ με ἤκουσαν τὰ εὐλογημένα; μόλις τὴν λέξιν ἐτελείωσα καί, ὡ τοῦ θαύματος! πάλιν ἤρχισαν νὰ κοάζον, μέγαν ποιήσαντες θόρυβον.

Συνδιαλεγόμενός ποτε ἐν τῇ Μητροπόλει αὐτοῦ μετὰ τινων ἐν Χριστιανουπόλει προϋχόντων, περὶ διαφόρων σπουδαίων τῆς ἐπισκοπῆς ὑποθέσεων, καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸ κομβοσχοίνιον, ὅπερ συνείθιζε νὰ ἔχῃ ὡς ἱερὸν ἀντὶ κομβολογίου, διακόψας τὴν ὁμιλίαν, εἶπε. Μοὶ φαίνεται, κύριοι, ὅτι ταύτην τὴν στιγμὴν ἀπέθανε τις τῶν ἐν τέλει εἰς Παλαιὰς Πάτρας. (α) Οὗτοι δὲ περιεργίαι χάριν πάραυτα πέμψαντες πεζόν, ὅστις ἀπελθὼν καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας, καὶ ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ ἄρχων ἀπέθανε. Ταῦτα καὶ πλει-

(α) Λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὴν συγατέρα εἶχεν ἀραβωβίσει ὡς προερέθη.

τέδαλε. Τότε ὁ διοικητὴς ἔντρομος ἐγερθεὶς καὶ πνευστιῶν καὶ ἀσθμαίνων τρέχει πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ κρότος καὶ σεισμὸς τριμερὸς καὶ φρικώδης, λέγει, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ γῆθς ἐκ τῆς Μονῆς μετακομισθὲν κιδώτιον, τί τοῦτο; ὁ δὲ Ἰγνάτιος (δ) ἐξυπνήσας ἐκ τοῦ ληθάργου «Σπεῦσον, τῷ λέγει, ἵνα τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου Χριστιανουπόλεως λειψανὸν πέμψῃς ὀπίσω εἰς τὴν Μονὴν ἐξ ἧς ἐλήφθη. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Ἐπίσκοπος παρήγγειλε τοῖς μοναχοῖς, τῆς παρὰ τῇ Δημητσάνῃ κειμένης Μονῆς τῶν Αἰμουκλῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ θυμιατῶν καὶ λαμπάδων, ἐκόμισαν τὸ τίμιον λειψανὸν ἐν ἑαυτοῦ Μονῇ, ὅπερ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς μετηνέχθη ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τούτων ἀπάντων αὐτόπτης ὢν καὶ ὁ ἀξιότιμος καὶ χριστιανικώτατος ἔμπορος ἐν Πειραιεῖ, ἔτι καὶ νῦν ζῶν Νικόλαος Κυδωνάκης, γραμματεὺς ὢν τότε τοῦ οἴκου, ἐπιτρόπου ἔκραζε λέγων. «Νῦν οἶδα ὅτι ἡ πίστις μου εἶναι θεόδοτος καὶ Χριστὸς Θεὸς μου». Ταῦτα ἤκουσα παρὰ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἰωάννου Κυριακοῦ ἐλληνοδιδασκάλου παρόντος ὄντος τότε, τοῦ ἐνενηκονταπενταετοῦς καὶ εὐλαβοῦς ἱερέως Ἰωάννου Σακελλαρίου, καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς νῦν Ἀγαπίου Οἰκονόμου. Τοῦ μὲν πρώτου ἐκ Δημητσάνης καταγομένου, τῶν δὲ ἐτέρων δύο ἐκ Στεμνίτισης τῆς Γορτυνίας.

Κατὰ δὲ τὸ 1825, ὅτε ὁ ἐπάρατος Ἰμβραήμ περιερχόμενος τὴν Πελοπόννησον, παρέδιδε τὸ πᾶν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν σίδηρον, οἱ κάτοικοι τῆς Στεμνίτισης, ὡς καὶ ἄλλων μερῶν προσέφυγον εἰς τὴν Μονήν, διὰ τὸ ἀσφαλὲς αὐτῆς καὶ ἀπόρθητον. Μεταξὺ τῶν πολλῶν κατέφυγε καὶ ὁ προρρηθεὶς ἱερεὺς Ἰωάννης Σακελλάριος, ὅστις ἔπασχε δεινῶς ὑπὸ πυρετοῦ διαλείποντος (θέρμης). Ἀλλὰ τότε ἦτο πλέον ἀργά, διότι οἱ ἄλλοι προκαταλαμβάνοντες τὰς θέσεις, δὲν ἀφήκαν οὔτε σπιθαμὴν τόπου ἀκάλυπτον. Ἀποτανθεὶς δὲ πρὸς τοὺς Πατέρας ὁ Σακελλάριος εἶπε. Δὲν εἶνε Πατέρες, καὶ δι' ἐμὲ μικρά τις γωνία θέσεως, ἵνα ἐν αὐτῇ περιτυλιχθεὶς, δώσω μικρὰν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀσθενείας ἡτονισμένον σῶμά μου; Οἱ Πατέρες ἂν καὶ εἶχον τὴν πλήρη διάθεσιν, ἀπήντησαν καὶ ἄκοντες, ὅτι ἐν καιρῷ σπάθης καὶ ἐπιδρομῆς, δὲν ὀρίζει τις οὔτε αὐτὸ τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ ἱερεὺς δικαίως

(δ) Ἦτο τότε ὁ Ἰγνάτιος ὁ πρῶν Ἀρδαμερίων, ὅστις ἂν καὶ ἦτο ἐν γνώσει ἀπάντων τούτων, μολαταῦτα ἀγρὸν ἠγόρασε, ἄλλως τε ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμματικῶς κάλλιστα συγκεροτημένος. Αἰωνία του ἡ μνήμη !!!

ἀγανακτῆσας διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, εἶπα, ἢ ἀδιανοητερεύσω ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πάραυτα λοιπὸν διατάττει τὸν παρακολουθεῖντα υἱὸν του, ἵνα τοῦ στρώσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν τριχίνην στρωμνὴν του ἐν ταυτῷ δὲ ἀνάψῃ καὶ μικρὰν τινα πυρὰν πρὸς θέρμανσιν, διότι ἦτο χειμῶν. Μόλις λοιπὸν ὁ νοσῶν κατεκλίθη, ἤρχισεν ὁ πυρετὸς τὴν περιόδον του μετ' ἐπιτάσεως οὐκ ἐλίγῃς, ὥστε προχωρησάσης τῆς νυκτός, ἐδόθησεν αὐτὸν εἰς τὸν ληθάργον τῆς ἀναισθησίας καὶ τὰ παραλαλήματα. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἐξῆλθε τῆς ὠραίας πύλης τοῦ ἁγίου βήματος εἰς ἀσκηπῆς καὶ σεβάσμιος γέρον, παρεμφερῆς τῷ Ἁγίῳ, ὅστις μὲ ὕψος ἀπειλητικὸν καὶ ἔντονον, λέγει αὐτῷ «Τί παθὼν ἄνθρωπε, κατεζάλισας ἡμᾶς διὰ τῶν στεναγμῶν καὶ πενήτηρῶν φωνῶν σου; ἐγέρθητε καὶ φύγε ἐντεῦθεν, λάβε καὶ τὴν καμπύλην βάρδδον σου (μαγκοῦραν).

Πάραυτα ὁ εὐλαδῆς ἱερεὺς εὐρέθη, ὀρθίος, οὐδένα βλέπων κρατῶν τὴν βάρδδον εἰς τὰς χεῖράς του (ἦν ὡς ἐνθυμείται καλῶς εἶχον ἀφήσει, ὅτε κατεκλίθη εἰς ἐν τῶν στασιδίων τοῦ δεξιῦ χοροῦ). Καὶ μήτε ἔχνος ἀσθενείας ἐν ἑαυτῷ αἰσθανόμενος. Ταῦτα διηγούμενου μοι τοῦ εὐλαβοῦς γύροντες, τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κρουνηδὸν ἔρρευσαν ἕξ δὲ εἰσέει.

Ὅντως ἐκπληκτικὸν εἶναι καὶ ὅπερ μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου λειψανοῦ ἐνεργεῖται. Ὅσάκις μέλλει νὰ συμβῇ θεομηνία τις, μέλλουσα νὰ καταστρέψῃ τὰ κτήματα τῆς Μονῆς ἢ καὶ ὅλης τῆς ἐπαρχίας, ἢ λοιμὸς τις μέλλων νὰ ἐπιφέρῃ θραῦσιν μεγίστην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἕνεκα τῆς δικαίας τοῦ ἀγανακτήσεως, ἢ ἐπιβουλὴν καὶ καταδρομὴν τινα γενικὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ περιέχουσα τὸ λειψανὸν λάρναξ ἐκπέμπει τριγμὸν τινα, ὅτε μὲν ἐλαφρὸν, ὅτε σφοδρὸν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς γενησομένης βλάβης, ὥστε καὶ πᾶς μὴ γινώσκων, ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ βήματι κείται τὸ ἱερὸν λειψανὸν, ἐὰν τυχὸν ἀκούσῃ τὸν τοῦτον παρευθὺς καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου, καὶ εἰς αὐτὸν ἀνεξηγήτου.

Τοιοῦτον μέγαν καὶ φοβερὸν ἦχον τριγμοῦ ἐξέφεραν, ὅτε κατὰ τὸ 1769 ἡ Μονὴ ἔμελλε νὰ πολιορκηθῇ ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν, ἦτις, μετὰ τῶν ἐκ διαφόρων μερῶν ἐν αὐτῇ συρρευσάντων, ὡς ἐκθαύματος ἐσώθη τοιοῦτον τριγμὸν ἐξέπεμψε, καὶ συχναὶς ἐξέμπεπε πρὸ ἐνός ἔτους, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐγερθῇ ἡ ἐλληγικὴ ἐπανάστασις. Τοιοῦτος τριγμὸς παρὰ τῶν Πατέρων ἠκούσθη πρὸ τῆς διαλύσεως

των Μονῶν. Τοιοῦτος τριγμὸς ἠκούσθη τὸ 1849 ὅτε σφοδρῶτατι πλημύρρα κατέστρεψε καιρίως τὰ κτήματα τῆς Μονῆς, καὶ πλεῖστοι ἄνθρωποι καὶ ζῶα κατεπνίγησαν. Τοιοῦτος τριγμὸς ἀκούεται, πλὴν ἐλαφρῶς ὁσάκις μέλλει τις τῶν πατέρων νὰ ἀποθάνῃ, ἢ ὁσάκις τυχόν παραμελεῖται ἡ ἄψις τοῦ φωταγωγοῦ τοῦ Ἁγίου Ἄρτου κανδήλας.

Ἄξιον δὲ ἀκοῆς εἶναι καὶ τὸ πῶς τὸ ἱερόν τοῦτο λείψανον μετηνέχθη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τὴν Χριστιανούπολιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο πάλιν εἶναι ἱστορία ἐλόκληρος, περιοριζόμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ὁ ἐπίσημος τότε Ἀθανάσιος Κουλάς, σύγχρονος ὢν τῷ Ἁγίῳ καὶ συγγενής, Χριστιανὸς δὲ καὶ περὶ τὴν πίστιν σταθερός, ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον, καὶ μάλιστα τὰ θαύματα. Ὅθεν, ἰσχύων τότε μεγάλως, ἐφρόντισε διὰ μέσου τινὸς εὐφυοῦς, καὶ μετέφερε τὸ ἱερόν τοῦ Ἁγίου λείψανον ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως τῆς Χριστιανουπόλεως, ἔνθα ἦτο τεθαμμένον (α). Ἐκρινε δὲ εὐλογον νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Προδρόμου, καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν, καὶ διότι ἴσως ἦν θέλησις θεία, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ ἐρημώσῃ ἡ Χριστιανούπολις. Τὸ ἱερόν τοῦτο λείψανον ἐκπέμπει τοιαύτην εὐωδίαν, ἥτις μὲ οὐδεμίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁσμῶν ἐστὶν ὁμοία. Καὶ ἐξ ὧσων μὲν ἀνέγνων καὶ ἐξ ἄλλων ἠκούουν περὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἁγίων λειψάνων, διετήρουν τὴν πεποιθήσίν μου στερεὰν καὶ ἀλλόνητον, αὐτόπτης ὅμως οὐδέποτε τοιοῦτου τινὸς ἐγενόμην. Ὅτε δὲ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1870, τῆς μινιγίτιδος ἐνοσηφάσης ἐν τῇ Στεμνίτση, τῇ προτάσει τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν κατοίκων, μετηνέχθη παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἡ τιμία Κάρα καὶ ἡ λάρναξ μετὰ τοῦ διασωθέντος ἐπιλοίπου σώματος, τότε καὶ ἐγὼ εἶδον ὅ,τι οὐδέποτε εἶδον καὶ ὁσφράνθην. Μετὰ τὴν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ὑποδοχὴν τοῦ τιμίου λειψάνου ὑπὸ τε τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, κατετέθη ἐν τῷ κεντρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἔνθα ἐψάλη ὁ ἔσπερινός, καὶ πάλιν ἀπεκομίσθη ἐν τῷ οικίῳ τόπῳ.

Ἰδοῦ, λοιπόν, εὐσεβεῖς ἀναγνώστα, ὅτι καὶ ἐν Γορτυνίᾳ κέκρυπται θησαυρὸς μέγας, ὡς οἱ θησαυροὶ καὶ στύλοι ἐκείνοι τῆς Κερκύρας, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ὅστις διὰ τῶν θαυμάτων

(α) Ὁ Καπετὰν Θανάσης μετέβη μὲ τὴν ἐλπίδα ἵνα φέρῃ τὰ ὅσα τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' οἱ ἀνορεύσαντες τὸν τάφον εὗρον αὐτὸ σώσωμον καὶ ἄρητον εὐωδίων πνέον. Ἡ ἀμέλεια ὅμως καὶ ἀπειροσχεψία τινῶν Μοναχῶν ἔπειτα, ἔβλαψε τὸν πολύτιμον τοῦτον θησαυρόν, καθότι ἠκροτηρίασαν, χάριν δῆθεν σεβασμοῦ, τὸ λείψανον οὐσιαστικῶς.

ἀποδεικνύει κατὰ καιροῦς τι ἐστὶ Χριστιανικὴ πίστις. Πρῶτον λουμένη ἢ τοῦ Ἁγίου τούτου Κάρα εἰς περιστάσεις καταστρεπτικὰς, εἶον δεινὰς ἀσθενείας, λοιμικὰς νόσους, εἰς ἀνομιρίας, εἰς ἐμφάνισιν τοῦ φθοροποιοῦ σμήνους ἀκριδῶν καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια, τάχιστα ἐπιφέρει τὸ ποθούμενον αἷτημα καὶ ἀποτέλεσμα. ἔπου μετὰ πίστεως τὸ ὄνομά του ἐπικαλεῖται, πάραυτα ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου τοῦς ἐπικαλουμένους λυτροῦται, καὶ ἐπιλείπει με διεγούμενον ὁ χρόνος, ἐὰν θελήσω νὰ δηλώσω τὰς κατὰ τόπους μίαν πρὸς μίαν πολυειδεῖς αὐτοῦ θαυματουργίας.

Ἄλλ' ὦ θεοδόξαστε Ἱεράρχα, τρισέβαστε τοῦ Χριστοῦ λάτρα καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμε Ἀθανάσιε, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Κύριον, διαφύλαττε τὴν πόλιν ἢ τὴν Μονὴν ταύτην καὶ τοῦς τὴν ἱεράν σου μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστοὺς ἀπὸ τῶν πανολεθρίων νόσων καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ ἀνάγκης. Στήριξον ἡμᾶς οὐρανῶθεν διὰ τῶν ἁγίων σου προσειῶν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ ἀμώμητον τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν πίστιν, ἣν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐδόξασας, καὶ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθης, Ἀπέλαυσε καὶ ἀποσώδει τὸν κατὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν λυσσῶντα νοσητὸν ἐχθρόν. Καὶ τὸν ὑπεράγαθον ἡμῶν Δεσπότην Ἰησοῦν Χριστὸν πρέσβευε, ἵνα τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἀνάψῃ καὶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ὅτι «αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σώσαι, ὃν εἰμι ἐγὼ πρῶτος» εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ριζώσῃ καὶ ταύτην ἐν τῇ ὑστάτῃ πνοῇ ἡμῶν τὸ στόμα ἡμῶν ψιθυρίσῃ.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου σου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Τοῦς ἐν καμίνῳ παῖδας.

Ὁ χαυμηνίαις καὶ δεήσεσι πυκναῖς, καὶ τῇ ἐγγρατεῖα τὸν ζοῦν τῶν παθῶν, χειρωσάμενος, πνευματικὴν εὐωχίαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ σήμερον παρατίθεται, καὶ βεῖαν ἐπέιγει. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς Ἀθανασίου.

Νικήσας νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἦνπερ κατενίκησαν Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ ὁ κλεινὸς τῶν Ἀποστόλων θίασος, Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους

ἐξέπληξας. Ἡμᾶς εὖν σῶζε αἰεὶ τοῦ λαοφθόρου
λοιμοῦ.

Γερατεύσας νεύσει θεϊκῆ, τοῦ Εὐαγγελίου δια-
πρύσις κήρυξ Σὺ γέγονας. Καὶ τοῦ Χριστοῦ τοῖς
ἰχνεσιν ἐπόμενος, ὑπογραμμισ ἀρετῆς ἀναδέδειξαι,
καὶ εὐλογεῖς τὸν Θεὸν ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν.

Επί τὴν θείαν ἠρθῆς σκοπιάν, ἀρχιερωσύνης κα-
θαρότητι νοῦ Ἀθανάσιε, καὶ τὸν σταυρὸν σου
ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῷ κόσμῳ ἐνεκρώθης ἰσαγγ-
γελε, καὶ ἀπεδείχθης τρανώς τῶν πενομένων τροφεύς.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πάθει δεινοῖς καὶ τῶν ἀκαθάρ-
των λογισμῶν τοῖς βελέμοις βεβλημένον μὲ
ἐχειρον, ὦ Θεοῦ Λόγου ὑπέραγνον σκῆνωμα, Μα-
ρία Θεοτόκε Μητράνανδρε, ἡ τέξασα τὸν Θεὸν δίχα
τροπῆς καὶ φυρμού.

ᾠδὴ η'. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ραθάμιγγες κόνεως ἐκ λάρνακος τῆς σῆς, ἐκβλύ-
ζουσιν Ἄγιε, καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς λυ-
τροῦντα κινδύνων, τελοῦντας πιστῶς καὶ ἀνευφη-
μοῦντας τὴν γεραράν σου μνήμην.

Οὐράνιοι Ἄγγελοι καὶ πᾶσα σεπτὴ Ἱεραρχῶν
ὀμῆγυρις, κριτοῦσι τοὺς σοὺς πανσέπτους ἀγῶ-
νας, καὶ ἔχουσι νῦν σύσκητόν σε Πάτερ εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Φαιδρύνεται σήμερον ἐνδόξως καὶ τερπνῶς ἡ Γορ-
τυνία ἅπασα· Σκιρτᾶ δὲ εὐαγῶς τιμία Προδρό-
μου καὶ ὁσία μονή, θησαυρὸν εὐρούσα τὰ λείψανά
σου Πάτερ.

Αγνείαν ἐξήσκησας νηστείαν προσευχὴν ἐκ βρέ-
φους, ὦ Ἄγιε πενήτων καὶ γυμνῶν τροφεύς
καὶ προστάτης, διόρθωσις ἀκριδῆς, τῶν ἀμαρτανόν-
των σὺ ἀνεδείχθης Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Οτόκος σου ἐβλασε πανύμνητε Ἄγνή, τὴν κε-
φαλήν τοῦ δράκοντος. Κρημνίσας γὰρ δολερῶς
τὴν Εὐάν ἀπάτη, συνέσυρεν ἅπαν τὸ γένος τῶν
ἀνθρώπων, εἰς τὴν παρανομίαν.

ᾠδὴ Θ'. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

Νῦν εὖν Γορτύνιοι πάντες, δεῦτε ἀθροίσθητε πόθῳ,
καὶ περιπτύξασθε θερμῶς, τὴν πανσέβαστον
Κάραν, καὶ ἐμφορήθητε ὁσμῆς εὐώδους καὶ θείας ἐκ
τῆς λάρνακος ἀνυμνοῦντες καὶ βοῶντες, σῶσον πάν-
τας ἱεράρχα σαῖς εὐχαῖς.

Τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἐπιτελοῦμεν ἐνθέως,
ὕδαῖς καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, Ἀθανάσιε Πάτερ θαυ-
ματουργὸς γὰρ ἀληθῶς, ἡμῖν ὁσημέραι ἀναδείκυσαι,
καὶ τὴν θείαν σου Κάραν, ἐγκατέλιπες ἡμῖν ὡς
θησαυρόν.

Ηνίκα μέλλει ὁ Κτίστης, τὰ ἔθνη ἅπαντα κρῖναι,
τότε παράστηθι γοργῶς, καὶ λιπάρησον Πάτερ,
ἵνα ὁ δύστηνος ἐυσθῶ, τῆς γεένης ἐκείνης καὶ τοῦ
σκώληκος, καὶ τὸ πλῆθος παρίδη, τῶν ἐμῶν πταισμά-
των ὁ Κριτής.

Νικητικᾶ μὲν βραβεῖα, τῆς ἀρετῆς ἦρω Πάτερ
ὡς γὰρ ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τυφλῶν ποδηγέ-
της ὑπερετίθης σὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς πᾶσι πάντα
γέγονας οὐράνιε, ἵνα πάντας κερδήσης, καὶ προσάξῃς
τὸν σὸν ποιμνιον Χριστῷ.

Θεοτοκίον.

Σῶσον ἡμᾶς Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ Θεοτόκον ἀληθῶς, καὶ Παρθένον πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τίκτον ἀψευδῶς καὶ ἐν τόκῳ σὲ ἀνακηρύττοντας. Προσκυνοῦμεν οὖν **Μ**ῆτερ, καὶ λατρεύομεν τὸν τόκον σου Ἄγνη.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Αθανασίου σήμερον, τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου, καὶ Χριστιανουπόλεως, ὑπερκάλου ποιμένος, καὶ Γορτυνίων προστάτου, χαρμονικῶς ἐκτελοῦντες μνήμην τὴν παναοίδιμον, ἀπαντλοῦμεν ἀφθόνως ἐκ τῆς σοροῦ, δαφιλῆ χαρίσματα καὶ ἰάσεις· καὶ πρὸς Θεὸν κεκτῆμεθα ἀκαταίσχυτον πρέσβυν.

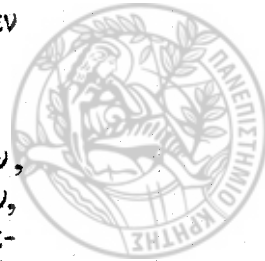
Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στιχ. ἐξ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς καλλιγόνου τὸ θρέμμα Κερκύρας μέλψωμεν, καὶ τὸν τῆς Γορτυνίας ἀρωγὸν καὶ προστάτην, καὶ θεῖον Ἱεράρχην θαυματουργὸν τῆς Χριστιανουπόλεως. Αὐτῷ βοήσωμεν πάντες εἰλικρινῶς, χαίροις Πάτερ ἁγιώτατε.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, περικυκλώσωμεν, τὴν θήκην τῶν λειψάνων, ἵνα ἐμφορηθῶμεν, καὶ ἀπλήτου θείας ὁμοῆς, καὶ τερπνῶς ἐκβοήσωμεν, τοὺς ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων πολλαπλῶν, τρυχομένους Πάτερ πρόφθασον.

Οὔτε λαμπρότης χρυσαίου, οὔτε γονέων στοργή, κατίσχυσαν σαλεῦσαι, τὸν στερέμνιον Πάτερ, πύργον τῆς ψυχῆς σου, ἀλλ' ἀτρεκῶς τῷ Χριστῷ

ἠκολούθησας καὶ ἐκμαγεῖον τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς ἀνεδείχθης ἱερώτατε.

Τέρπου ἀγάλλου καὶ σκίρτα, μονῆ Προδρόμου λαμπρῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις χρῆμα μέγα καὶ θεῖον, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην τὸν θαυμαστόν, καὶ σεπτὸν Ἀθανάσιον, τῶν Γορτυνίων προπύργιον ἀρραγές, καὶ φρουρὸν ἀκαταμάχητον.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ως συμυναλῆς φιάλη, καὶ πολυτίμητος νάρδος, προπέθειται νῦν ἡ πάντιμος Κάρα σου Ἀθανάσιε, τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, ρεῖθρα ἰάσεων πελαγίζουσα. Τὸ γὰρ τρισάκτινον φῶς, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος λατρεύσασα, φαιδράς καὶ αἰγληέσσας ἀστράπτει τὰς μαρμαρυγὰς. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον μεταρσιούμενοι τῷ πνεύματι, ἐν κατανύξει καρδίας βοῶμεν. Ἀναφον ἡμῖν, τὸ πῦρ Χριστέ τῆς σῆς ἀγάπης, ταῖς λιταῖς τοῦ θεράποντός Σου, καὶ ταῖς φυχαῖς ἡμῶν ρίζωσον τὸν φόβον τῶν ἐντολῶν Σου. Ἐνίσχυσον δέ, ὅπως κατ' ἔτος τελῶμεν, τὴν παναγίαν τοῦ Ἱεράρχου σου κοίμησιν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ Γ' καὶ Γ' εἰ δόξει τῷ περιστώτῳ, Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει, εἰς Ἱεράρχην ΙΓ' Νοεμβρίου. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

ψαλλόμενα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς τιμίας Κάρας, εἰς παράλλησιν, καὶ εἰς τοὺς ἁγιασμούς.

Χριστιανουπόλεως τὸν καλόν, καὶ σεπτὸν ποιμένα, Ἀθανάσιον τὸν κλεινόν, τιμῆσωμεν πάν-

τες, ὡς μέγαν Θεοῦ φίλον, καὶ Γορτυνίων σθένος ἀκαταμάχητον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα, καὶ λειτουργόν Κυρίου, Ἀθανάσιον τὸν νέον πάντες τιμήσωμεν.

Εῴχοντες τὴν Κάραν σου τὴν σεπτὴν, Ἀθανάσιε Πάτερ, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν προσφεύγομεν ταύτῃ, ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ λοιμικῆς τῆς νόσου ἀπολυτρούμεθα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμώτατον, συμβαίνει παύεσθαι μὲν τὸ Πεντηκοστάριον κατὰ τὴν ιζ'. τοῦ παρόντος Μαΐου μηνός, ἀρχεσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ιη'. αὐτοῦ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ἧ, μετὰ τῶν ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, ἀπαιτοῦνται Θεστοκία ἢ Σταυροθεστοκία, ὅμοια ἐκείνοις, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος μηνός, τοιαῦτα Θεστοκία καὶ Σταυροθεστοκία ὡσαύτως καὶ ἕτερα, μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. ὁδῆς· ἵνα ἔχη ἕκαπτος τὰ πάντα, ἐκ τοῦ προχείρου ὅταν ἡ χρεια ἀπαιτήσῃ αὐτά.

Σοφία χειρὸς ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀθήναις
 διὰ τὴν Σημειωσιν (Γορτυνίων) τῆς 17ης
 Μαΐου (χειροφ. κ. Ι. Κανάρη χειροφ.)

Τιμάται λεπτῶν 50

Πωλεῖται παρὰ τῆς Γενικῆς Βιβλιοπωλείας Ἀθ. Νασιοπούλου
Ὁδὸς Πραξιτέλους 46—Ἀθῆναι

3